KVINDEN OG SAMFUNDET

Dansk Kvindesamfunds Formaal er at arbejde for **Kvinders politiske Valgret og Valgbarhed** samt at virke til Fremme for Kvindernes almene Udvikling, for deres Uddannelse til selvstændigt Erhverv og for at forbedre deres Stilling i Familie, Samfund og Stat . . . . . .

SOM NUTIDS KVINDE SAA FREMTIDS SLÆGT · DRONNING MARGRETHE ·

UDG. AF DANSK KVINDE-SAMFUND

25. Aarg.	30. Oktober 1909.	Nr. 18.

Unge Piger fra dannede Hjem.

Under ovenstaaende Titel har Fru Julie Arenholt i en Artikel, der findes aftrykt i »Kvinden og Samfundet« Nr. 16, skildret de alt andet end tilfredsstillende Lønforhold, hvorunder ca. 1200 Kvinder arbejder i et stort anset dansk Aktieselskab, Københavns Telefonaktieselskab.

Fru Arenholt kræver disse Forhold forbedrede og anviser Vejen til Forbedring over Direktørens Humanitet som Arbejdsgiver.

Jeg tror, dette er en ufarbar Vej, og det forekommer mig heller ikke at være den naturlige.

Ved Indkøb af Varer i Almindelighed venter man ikke af Køberne (ligesaalidt som af Sælgerne), at de — samtidig med at gøre deres egne Beregninger — skal iagttage om nu ogsaa Modparten kan staa sig ved Handelen. Hvor Varen er Arbejdskraft, k a n en human Arbejdsgiver naturligvis strække sig langt for at skabe sine Arbejdere rimelige Vilkaar og sig selv Bevidstheden om at have handlet moralsk ret. — H v o r l a n g t Telefondirektørens (Selskabets) Omhu i denne Henseende rækker, har Fru A. belyst med tørre Tal, og man faar rigtig Øjnene op for den hele Ordnings Hulhed, naar man naar saa langt som til at læse om Selskabets særlige Omhu for at dele Sol og Vind lige mellem »Arbejdstiden — Hjemmene — og Ungdommens naturlige Glæder og Adspredelser.«

Telefondirektøren er imidlertid ikke værre end saa mange andre Arbejdsgivere, hvilket naturligvis ikke gør Sagen bedre. Der er Masser af dem, der daglig tager — og giver — saadan en lille samvittighedsbedøvende Pille for at faa langt uheldigere Forhold til at glide ned. Retfærdigt er det ogsaa at huske paa, at det her drejer sig om en Mand, der ikke handler i egen Interesse alene, men bag sig har en Flok Aktionærer, hvem Direktørens »sharpness« i dette Forhold sikkert ikke falder for Brystet, og som rimeligvis, og til en vis Grad med Rette, i givet Tilfælde vilde gøre gældende at han er deres Tillidsmand før nogen andens, at de til det yderste har Krav paa hans Arbejde i deres Interesse o. s. v.

Jeg venter mig i det store og hele ingen Hjælp fra Arbejdsgivernes Side til Forbedring af Kvinders ofte kummerlige Lønforhold, tror efter det foreliggende, at man heller ikke i dette Forhold kan regne paa den, og synes endelig ogsaa, at det er sundt og rigtigt, at hver taler s i n Sag. Kampen kan fra den interesserede Side altid føres med større Vægt.

Altsaa T e l e f o n d a m e r n e. Hvorledes stiller de sig til Spørgsmaalet? Vil de